RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 226.067 van 15 januari 2014
in de zaak A. 208.353/XIV-34.856

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Marie-Claire Frère
kantoor houdend te 1000 Brussel
Terkamerenlaan 62
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 26 maart 2013, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 97.183 van 21 februari 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 9570 van 4 april 2013 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

Verweerster heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 6 november 2013 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Marie-Claire Frère, die verschijnt voor verweerster, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verweerster dient op 27 december 2011 een aanvraag in voor een toelating tot verblijf (gezinshereniging) op grond van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 10 april 2012 een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf en een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 16 mei 2012 stelt verweerster tegen die beslissingen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 21 februari 2013 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de voornoemde beslissingen van 10 april 2012. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partij werpt in een eerste middel, dat zij in de memorie van wederantwoord herhaalt, de schending op van de artikelen 12bis, § 7, en 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet, van artikel 5 van richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (richtlijn 2003/86), van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van het recht van verdediging als algemeen rechtsbeginsel.

Zij voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met het bestreden arrest uitspraak doet op grond van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet en daarbij beperkt is door de aangevoerde middelen, derwijze dat de ingeroepen vernietigingsgronden in beginsel noch door de partijen in de loop van de procedure noch door het rechtscollege in zijn beslissing kunnen worden uitgebreid en dat met eerbiediging van het recht van verdediging tegen alle aangevoerde grieven een nuttig verweer kan worden gevoerd.

Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld dat de beslissing tot weigering van verblijf rekening moest houden met de hogere belangen van de minderjarige dochter en aldus een schending uitmaakt van artikel 12bis, § 7, van de Vreemdelingenwet, gelet op artikel 5, § 5, van richtlijn 2003/86, artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de toelichting van het VN Kindercomité omtrent artikel 3 van het internationaal verdrag voor de rechten van het kind, ondertekend te New-York op 20 november 1989 (Kinderrechtenverdrag), en het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 6 december 2012 in de gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, en dat het bevel om het grondgebied te verlaten een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, gelet op artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet en artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (richtlijn 2008/115). Volgens de verzoekende partij doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze vaststelling kennelijk “ambtshalve”, zonder dat

huidige verweerster dienaangaande enige opmerking heeft gemaakt. Zij benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op grond van ambtshalve vaststellingen die de openbare orde niet raken mag besluiten tot de vernietiging van een bestuurlijke beslissing.

De verzoekende partij vervolgt dat huidige verweerster in haar verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met geen woord heeft gerept over artikel 5, § 5, van richtlijn 2003/86, artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de toelichting van het VN Kindercomité omtrent artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 6 december 2012 in de gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, noch over artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet en artikel 5 van richtlijn 2008/115. Daarom is de verzoekende partij van oordeel dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de artikelen 39/2, § 2, en 39/60 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden, evenals het recht van verdediging doordat aan de partijen geen gelegenheid werd geboden om tegenspraak te voeren over een ambtshalve aangevoerd (onderdeel van een) middel.

Beoordeling

5.1. Wat de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf betreft, wordt in het bestreden arrest een schending van artikel 12bis, § 7, van de Vreemdelingenwet aangenomen en wordt het enige middel in die mate gegrond verklaard. Het wordt niet betwist dat huidige verweerster de schending van die bepaling in het verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had opgeworpen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft derhalve niet op grond van een nieuw middel of een ambtshalve middel tot de vernietiging van de eerste aanvankelijk bestreden beslissing besloten. Evenmin is er sprake van een schending van het recht van verdediging in die zin dat de partijen geen tegenspraak zouden hebben kunnen voeren over een middel op grond waarvan tot de vernietiging van die beslissing is besloten. Het eerste middel is in die mate ongegrond.

5.2. Wat de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten betreft, wordt in het bestreden arrest een schending van het redelijkheidsbeginsel aangenomen en wordt het enige middel in die mate gegrond verklaard. Het wordt niet betwist dat huidige verweerster de schending van dat beginsel in het verzoekschrift tot nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had opgeworpen. De Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen heeft daarmee niet op grond van een nieuw middel of een ambtshalve middel tot de vernietiging van de tweede aanvankelijk bestreden beslissing besloten. Evenmin is er sprake van een schending van het recht van verdediging in die zin dat de partijen geen tegenspraak zouden hebben kunnen voeren over een middel op grond waarvan tot de vernietiging is besloten. Aan het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen "ten overvloede" nog verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Dit laatste betreft immers een overtollig motief waarvan de eventuele onwettigheid niet tot de vernietiging van het bestreden arrest kan leiden. Het eerste middel is ook in die mate ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

6. De verzoekende partij werpt in een tweede middel, dat zij in de memorie van wederantwoord herhaalt, de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op.

Zij citeert die bepaling en een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over de toepassing ervan en voert aan dat huidige verweerster in het verzoekschrift tot nietigverklaring met geen woord over een mogelijke schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft gerept. De verzoekende partij is van oordeel dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de schending van deze bepaling ambtshalve heeft onderzocht en ze bovendien kennelijk foutief heeft geïnterpreteerd. Op die wijze acht zij zowel artikel 39/2, § 2, als artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Beoordeling

7. Bij de behandeling van het eerste middel is reeds vastgesteld dat het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met het bestreden arrest is vernietigd op grond van een schending van het redelijkheidsbeginsel, die door huidige verweerster was aangevoerd, en dat in het bestreden arrest letterlijk "ten overvloede" naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt verwezen. Deze laatste verwijzing vormt dus een overtollig motief waarvan de eventuele onwettigheid niet tot de vernietiging van het bestreden arrest kan leiden. Het tweede middel is niet-ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijftien januari tweeduizend veertien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,

met bijstand van

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Joris Casneuf **André Beirlaen**